

BAKİR İNTİHARLAR

JEFFREY EUGENIDES

ÇEVİRİ: SOLMAZ KÂMURAN

domingo

“Bay Eugenides, öykü anlatıcılara bahşedilecek en sihirli hediyeyle kutsanmış; sıradan olanı olağanüstüne çevirme yeteneği.”

-*New York Times*

“Karşımızdaki şey mutlak bir deha ürünü... Eugenides mitolojik öykülere özgü hülyalı bir sese ve gençliğin keskinliğinden beslenen bir bakış açısına sahip. Sonucunda ortaya çıkan dil hem zarif hem garip. Bir yandan arzulu ve hüzünlü ama aynı zamanda ürpertici şekilde komik.

-*Boston Globe*

“Coşkulu, marifetli ve nükteli bir ses.”

-*People*

“Çok güçlü... *Bakir İntiharlar* karmakarışık bir zaman ve yerde büyümenin çatışmalarıyla dolu, eğlenceli ve dokunaklı bir roman.”

-*Miami Herald*

“*Bakir İntiharlar*, roman kılığına bürünmüş kısa ama tesirli bir opera gibi sızıyor zihnimize.”

-*Michiko Kakutani*

“Baştan çıkarıcı... Eugenides’in sesi çok yeni ve çok güçlü; gözlem yeteneği öyle şaşırtıcı ve keskin ki adeta hipnotize ediyor... Yaratıcı ve yetenekli bir yazardan muhteşem bir başlangıç.”

-*Publishers Weekly*

“Müthiş bir kariyerin başlangıcı... Philip Roth’un *Kucak Dolusu* ya da Amy Tan’ın *Talih Kuşu* kitapları gibi; ilk basımına sahip olduğunuz için kendinizi şanslı hissettiren ilk kitaplar gibi.”

-*Entertainment Weekly*

“Ustaca yazılmış ve özenle kurgulanmış... yakıcı.”

-*Newsweek*

“Olağanüstü... Eugenides sıradan hayatların barındırdığı gizemi onurlandırıyor.”

-*Times*

BAKİR İNTİHARLAR
JEFFREY EUGENIDES

Özgün ismi: Virgin Suicides
© 1993, Jeffrey Eugenides

Türkçe yayın hakları:
© 2016 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Solmaz Kâmuran
Editör: Begüm Kovulmaz
Kapak İllüstrasyon: Duygu Topçu
Sayfa Uygulama: Bahadır Erşık

ISBN: 978 605 4729 80 7

Baskı: Ekim 2016
Mas Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No: 3
Kağıthane İstanbul
Tel: (212) 294 10 00 Sertifika No: 12055

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4 D: 10, 34421 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

Gus ve Wanda'ya

BİR

Lisbon'ların son kızının da intihar ettiği sabah –bu seferki Mary'ydi ve Therese gibi o da uyku ilacını tercih etmişti– eve, bıçak çekmecesinin, gaz ocağının, bodrumdaki ip bağlamaya uygun kirişin yerini ezbere bilen iki sağlık görevlisi geldi. Ambulanstan bize göre her zamanki gibi yavaş hareketlerle indiler, şişman olan alçak sesle, “Bu bir televizyon dizisi değil millet, ancak bu kadar hızlı olabiliriz,” diye mırıldandı. Ağır bir suni solunum ve kalp masajı cihazı taşıyor; on üç ay önce, henüz bela başlamamışken gayet bakımlı ve kusursuz görünen ama bugün çığırından çıkmış haldeki çimlerin, azgınlaşmış çalılardan arasından ilerliyordu.

İlk teşebbüs, kız kardeşlerin en küçüğü, on üç yaşındaki Cecilia'dan gelmişti. Bir Stoacı gibi banyoda bileklerini kesmişti; onu pembe suyun üstünde yüzer halde bulduklarında ferî kaçmış gözleri bir bilinmeze teslim olmuş gibi bakıyor ve ufak tefek bedeninden olgun bir kadının ağır kokusu yayılıyordu; onun o

huzurlu halini gören sağlık görevlileri büyülenmiş gibi oldukları yerde kalakalmışlardı. Derken Bayan Lisbon ıgıllıklar atarak içeri girmiş ve gerçeklik sahneye yeniden ağırlığını koymuştu – banyo paspasındaki kan; Bay Lisbon’ın klozetin dibinde yatan, suyu kızıl renkte bir ebruya çeviren usturası. Sağlık görevlileri, ısı kanamayı artırdığından kızı hemen sıcak sudan çıkarıp koluna turnike yaptılar. Islak saçları sırtına sarkıyordu, elleri, ayakları şimdiden morarmıştı. Hiç ses çıkarmadı ama yeni tomurcuklanan göğüslerinin üstünde kavuşturduğu ellerini araladıklarında Bakire Meryem’in plastikle kaplanmış küçük bir tasvirini buldular.

Aylardan Haziran’dı, mayıs sineği mevsimi, her yıl kasabamızın bu kısa ömürlü yaratıklarla kaplandığı dönem. Kirli gölün yosunlu yüzeyinden bulut gibi yükselir, uçan pisliklere özgü her an her yerde olma becerisiyle pencereleri, arabaları, sokak lambalarını siyaha boyar, iskeleleri silme sıvar, tekne direk ve yelkenlerini tamamen örterlerdi. Komşuları Bayan Scheer, bize intihar teşebbüsünden bir gün önce Cecilia’yı gördüğünü anlattı. Üzerinde her zaman giydiği, eteği kesilerek kısaltılmış antika gelinlikle kaldırımında durmuş, kaportası mayıs sinekleriyle kaplanmış Thunderbird marka bir arabaya bakıyormuş. “En iyisi eline bir süpürge almak tatlım,” demiş Bayan Scheer. Fakat Cecilia bir spiritalistin gizemli bakışlarıyla kadına dönmüş, “Onlar canlı değil,” diye cevap vermiş. “Sadece yirmi dört saat yaşarlar. Yumurtadan çıkıp çiftleşirler ve ölürlür. Yemek bile yiyemezler.” Bunları söyledikten sonra elini o yapışkan böcek katmanının arasına sokup adının ve soyadının baş harflerini yazmış: *C.L.*

Aradan geçen bunca yılın yarattığı zorluklara rağmen fotoğrafları kronolojik biçimde sıralamaya çalıştık. Bazıları silik ama yine de bir şeyler anlatıyor. “Belge 1” Lisbon’ların evinin Cecilia’nın intihar girişiminden kısa süre önceki halini gösteriyor. Fotoğrafı çeken, Bay Lisbon’ın, kalabalık ailesine artık küçük gelen evi satması için anlaştığı emlakçı Bayan Carmina D’Angelo. Fotoğrafta görüldüğü üzere, arduaz çatı henüz padavralarını yitirmeye başlamamış, çalıların arkasındaki veranda hâlâ görünür durumda ve camlar henüz maskeleyen bandıyla tutturulmamış. Rahat bir banliyö evi. İkinci kat sağ pencerede biri, Bayan Lisbon’ın, Mary Lisbon olduğunu söylediği bir leke var. Yeryüzünde pek az vakit geçiren kızının görüntüsünü hatırlarken, “Cansız görüldüğünü düşündüğünden saçını kabartırdı hep,” demişti yıllar sonra. Fotoğrafta Mary, bir kurutma makinesiyle saçını kurutmaya çalışırken görülüyor. Başı sanki bir alev topuna dönmüş ama bu yalnızca ışığın hilesi. Tarih 13 Haziran, hava yirmi sekiz derece, gökyüzü masmavi.

Sağlık görevlileri kanamayı hafif bir sızıntıya dönüştürdüklerinden emin olunca Cecilia’yı sedyeye yerleştirip dışarıdaki ambulansa taşıdılar. İmparatorluk tahtirevanına kurulmuş minik bir Kleopatra’yı andırıyordu kız. Evden, önce Wyatt Earp gibi bıyıkları olan ince uzun sağlık görevlisi çıktı –bu aile trajedileri vesilesiyle onu daha sık görmek durumunda kalınca “Şerif” lakabını takacaktık kendisine–, arkasından şişman olan göründü. Sedyenin arka kollarını tutarak titrek adımlarla çimlere indi, yürürken dikkatle polislerinkini andıran

postallarına bakıyordu, onları olası bir köpek bokundan sakınıyormuş gibi. Zamanla ekipmanlarına aşınalaşınca adamın aslında kan basıncı göstergesini kontrol ettiğini anladık. Motoru hâlâ çalışan, park ışıkları yanıp sönen ambulansa kan ter içinde ulaştılar. Şişman olanın ayağı, çimenlerin arasında kalmış bir kriket kalesine takıldı. Sinirle tekmeyle savurunca yerinden kurtulan kale her yere toprak püskürterek yola düştü. O sırada Bayan Lisbon verandaya fırladı, Cecilia'nın pazen geceliğini yerde sürüyerek zamanı durduran uzun bir feryat kopardı. Yaprak değiştiren ağaçların altında, sararmış parlak çimlerin üstünde bu dört kişi bir an bir tablo oluşturdular: Kurbanı sunağa taşıyan iki köle (sedyeyi ambulansa yerleştiriyorlar), meşaleyi havaya kaldırmış rahibe (pazen geceliği sallıyor) ve dirsekleri üzerinde doğrulan, solgun dudaklarında bu dünyaya ait olmayan bir gülümseme dolaşan uyuşturulmuş bakire.

Bayan Lisbon ambulansın arkasına geçti, Bay Lisbon steysin arabasına atlayıp hız sınırına uyararak peşlerinden gitti. Lisbon ailesinin kızlarından ikisi evden uzaktaydı: Therese bilimsel bir toplantı için Pittsburgh'da, Bonnie de bir müzik kampında. Piyanodan (elleri çok küçüktü), kemandan (çenesini acıtmıştı), gitardan (parmak uçlarını kanatmıştı) ve trompetten (üst dudağını şişirmişti) sonra flüt öğrenmeye çalışıyordu. Sokağın karşısında oturan Bay Jessup'tan şan dersi alan Mary ile Lux, siren seslerini duyar duymaz dışarı fırlayıp eve koşmuşlardı. Kalabalık banyoya girer girmez sargılı kollarıyla bir pagan gibi çıplak Cecilia'yı görünce anne ve babalarının az önce yaşadığı şoku onlar da deneyimlemişti. Evden çıkınca, cumartesi gelip çimleri biçen

kaslı delikanlı Butch'un unuttuğu bir çimen kümesinin üstünde durup birbirlerine sarıldılar. Sokağın karşısında Parklar Müdürlüğü'nden gönderilmiş bir kamyonet dolusu işçi, kurumaya yüz tutmuş karaağaçlarımızla uğraşıyordu. Ambulans siren çalarak yanlarından geçerken botanikçi ve ekibi ilaçlama pompalarını indirip geçişini seyretti. Ambulans gidince yeniden böcek ilacı sıkmaya başladılar. Belge 1'in ön planında görünen koca karaağaç daha sonra Hollanda karaağaç böceklerinin yaydığı mantarla mücadele edemeyip kurudu ve kesildi.

Sağlık görevlileri Cecilia'yı, Kercheval ve Maumee kesişimindeki Bon Secours Hastanesi'ne götürdüler. Acildeki hayatını kurtarma çabalarını ürkütücü bir ilgisizlikle seyretti Cecilia. Sararmış gözlerini kırpmadı, koluna iğne batırıldığında irkilmedi. Doktor Armonson bileklerindeki yaralara dikiş attı. Kan naklinin başlamasından beş dakika sonra Cecilia'nın hayatı tehlikeyi atlattığını ilan etti. Çenesini hafifçe tutup, "Senin burada ne işin var tatlım?" dedi. "Hayatın ne kadar kötüleşebileceğini bilecek yaşta değilsin."

Cecilia herhalde intihar notu olarak değerlendirilebilecek tek şeyi o zaman söyledi, kurtarıldığı için çok bir önemi kalmamış olsa da, "Hiç on üç yaşında bir kız olmadığınıza anlaşıyor doktor," dedi.

Lisbon ailesinin kızları on üç (Cecilia), on dört (Lux), on beş (Bonnie), on altı (Mary) ve on yedi (Therese) yaşındaydı. Kısa boyluydular, kot pantolonları içinde popoları yuvarlaktı, yanakları da akla aynı yuvarlaklığı ve yumuşaklığı getiriyordu. Ne zaman onlara baksak,

yüzlerinde açık saçık bir şey varmış gibi gelirdi bize; sanki sadece peçeli kadınlar görmeye alışkınmışız da bir tek onların yüzü çıplakmış gibi. Bay ve Bayan Lisbon'un böyle güzel çocukları nasıl peydahladığını kimse anlayamıyordu. Bay Lisbon lisede matematik öğretmeni idi. Zayıf, çocuksu görünüşü bembeyaz saçlarıyla çarpıcı bir zıtlık yaratırdı. Sesi tizdi, Joe Larson bize Lux'ın hastaneye götürülüşü sırasında onun nasıl ağladığını anlattığında, adamın kızlarinkini andıran çığlığını kendi kulaklarımızla duyar gibi olmuştuk.

Bayan Lisbon'la her karşılaşmamızda yüzünde, bedeninde bir zamanlar var olması gereken güzellikten izler arardık umutsuzca. Fakat tombul kolları, kısacık kesilmiş, çeliği ve koyun postunu andıran saçları ve kütüphaneci gözlüğü o güzelliği bulmamızı her seferinde engellerdi. Onu nadiren görürdük; sabahları, güneş bile doğmadan giydiği günlük kıyafetiyle kapı önünden nemli süt kutularını alırken ya da pazarları ailece ahşap panelli steysin vagon arabalarıyla göl kenarındaki Aziz Paul Katolik Kilisesi'ne giderken. Böyle sabahlarda Bayan Lisbon tam bir buzlar kraliçesi gibi görünürdü. Elinde sıkıca tuttuğu en şık çantasıyla kızlarını arabaya binmeden önce birer birer kontrol edip makyaj yapmadıklarından emin olmak isterdi. Lux'ı daha kapalı bir şeyler giysin diye eve yollaması pek de az rastlanan bir olay değildi. Bizlerden kiliseye giden olmadığı için onları rahatça seyrederdik; fotoğraf negatifleri gibi renklerden arınmış anne baba ve evde dikilmiş, dantelli ve fırfırlı elbiselerinden fişkırان taptaze bedenleriyle ışıldayan beş kız.

Sadece tek bir delikanlının eve girmesine izin verilmişti. Peter Sissen, Bay Lisbon'ın derste kullanacağı güneş sistemi modelinin yapımına yardım ettiği için akşam yemeğine davet edilmişti. Bize gece boyunca kızların her yandan ve hiç durmadan masa altından onu tekmeleyip durduğunu anlattı, hangi tekmenin hangi kızdan geldiğini bile anlayamamıştı. Mavi gözleri ve ateşli bakışlarıyla onu süzmüş, bulabildiğimiz tek kusurları olan çarpık dişlerini göstererek gülümsemişlerdi. Peter Sissen'a gizlice bakmayan, tekme atmayan tek kız Bonnie'ydi. Sofra duasını okuyup on beş yaşındaki bir kızın dindarlık merakında kaybolmuş halde sessizce yemeğini yemişti. Yemekten sonra Peter Sissen tuvalete gitmek istemiş, Therese ve Mary alt kat tuvaletinde fısıldaşıp kıkırdaştığı için mecburen üst kata çıkıp kızların banyosunu kullanması gerekmişti. Aramıza döndüğünde bize sağa sola atılmış külotlarla dolu odalar, kızlara özgü tutkuyla ölümüne kucaklanmış oyuncak hayvanlarla ilgili hikâyeler anlattı; üzerine sutyen asılmış bir haç, sayvanlı yataklarla dolu puslu odalar, aynı sıkışık mekânda hep birlikte kadınlığa doğru ilerleyen çok sayıda genç kızın pek de hoş olmayan kokusu. Banyodaki araştırması sırasında çıkacak sesleri engellemek için suyu açan Peter Sissen, Mary Lisbon'ın düğümlemiş bir çorap içinde lavabonun altına sakladığı makyaj malzemelerini bulmayı bile başarmıştı: kırmızı rujlar, allık ve bazdan mürekkep ikinci bir deri ve sayesinde hiç görmediğimiz bir bıyığı olduğunu anladığımız ağda bantları. Aslında Peter Sissen'in bulduğu makyaj malzemelerinin Mary Lisbon'a ait olduğunu iki hafta

sonra, onu rıhtımda dudaklarında Peter Sissen'in tarif ettiği tonda kırmızı rujla gördüğümüzde anladık.

Peter Sissen bize deodorantlar, parfümler ve ölü deriyi temizlemeye yarayan keseler bulduğunu anlatmıştı. Ortalıkta duş olmadığını öğrenince çok şaşmıştık çünkü kızların her gece diş fırçalar gibi duş da aldığını sanıyorduk. Sissen en çılgın hayallerimizin ötesinde bir keşfini anlatınca hayal kırıklığımızı unuttuk. Çöp kutusunda bir tampon bulmuştu; Lisbon kızlarından birinin içinden çıkmış, hâlâ taze, lekeli bir tampon. Sissen onu bize getirmek istemişti, tiksinti vermek bir yana güzeldi bu küçük şey, görmemiz gerekirdi; modern bir resim ya da ona benzer bir şeydi işte, sonra dolapta on iki kutu tampon saydığını anlattı. Tam o sırada Lux kapıyı çalmış, "İçerde öldün mü yoksa?" diye sormuştu bizimkine, Sissen da hemen kapıyı açmıştı mecburen. Kızın yemek sırasında tepesine topladığı saçları artık açılmış ve omuzlarına dökülmüştü. İçeri girmeden kapı ağzında durup Sissen'in gözlerinin içine bakmıştı. Sonra sırtlan gibi gülerek onu itmiş, "Banyoda işin nihayet bittiyse bir şey almam gerekiyor," demişti. Dolaba doğru yürümüş, sonra durup ellerini arkasında birleştirmişti. "Özel bir durum, çıkar mısın lütfen?" Tabii Peter paldır küldür merdivenlerden aşağı inmiş, kıpkırmızı yüzüyle Bay ve Bayan Lisbon'a teşekkür edip kendini dışarı attıktan sonra Lux Lisbon'ın bacaklarının arasının tam o esnada – mayıs sinekleri gökyüzünü kirletir ve sokak lambaları yanarken– kanadığını haber vermek için yanımıza koşmuştu.

Paul Baldino, Peter Sissen'in hikâyesini duyunca ne yapıp edip Lisbon'ların evine gireceğini ve Sissen'in gördüklerinden çok daha fazlasını, en hayal edilemez şeyleri göreceğini söyledi. Hatta "Onları yıkanırken seyretmezsem adam değilim," diye yemin etti. Henüz on dördünde olmasına rağmen Paul Baldino şimdiden babası "Köpekbalığı" lakaplı Sammy Baldino'nun ve ön merdivenlerinin iki yanında aslan heykelleri olan evlerine girip çıkan diğer adamların yüzündeki acımasız ifadeye ve gangsterlerin sertliğine sahipti. Tıraş kolonyası kokan, tırnakları manikürlü şehir yırtıcılarının miskin çalımla hareket ederdi. Ondan da, solgun tenli, gösterişçi kuzenleri Rico Manollo ve Vince Fusilli'den de korkardık. Yalnızca evi sık sık gazete haberlerine çıktığından ya da İtalya'dan getirilmiş defne ağaçlarının çevrelediği avluya gelip giden kurşun geçirmez siyah limuzinler yüzünden değildi korkumuz; gözlerinin altındaki mor halkalardan, koca kalçalarından ve beyzbol oynarken bile ayağından çıkarmadığı siyah rugan pabuçlarından korkardık. Daha önce de yasak yerlere girip çıkmışlığı vardı, her zaman güvenilir bilgilerle dönmese de onun cesur girişimlerinden etkilenirdik. Altıncı sınıftayken kızları konferans salonuna, kızlara özel bir film izlemeye götürdüklerinde Paul Baldino olan biten her şeyi bize aktarabilmek için salona sızmış ve eski oy verme kulübesine saklanarak etrafı gözetlemişti. Bu sırada biz de futbol sahasında çakılları tekmeleyerek heyecanla onu beklemiştik. Sonunda ağzındaki kürdanı çiğneyerek ve parmağındaki altın yüzükle oynayarak sahanın ucunda görüldüğünde heyecandan nefesimiz kesilmişti.

“Filmi gördüm,” dedi. “Artık her şeyi biliyorum. Bakın dinleyin. Kızlar on iki yaşına falan geldiğinde,” –bize doğru eğilerek– “memeleri kanyor.”

Konu hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğumuzda bile Baldino’nun içimizde uyandırdığı korku ve saygı hissi devam etti. Gergedanı andıran kalçaları daha da genişledi, gözlerinin altındaki halkalar koyulaşarak sigara külü ile çamur karışımı bir renk aldı ve ölümler bir yakınlığı varmış gibi görünmeye başladı. Bu değişim, kaçış tüneli dedikodularının çıktığı zamana rastlamıştı. Birkaç yıl önce bir sabah, Baldino’ların birbirinin tıpatıp aynısı iki beyaz Alman kurdu tarafından korunan bahçesinin dikenli parmaklıkları arkasında bir grup işçi belirmişti. Ne yaptıklarını gizlemek için merdivenlere astıkları brandaların arkasında kaybolup üç gün boyunca çalışan işçiler brandaları indirdiklerinde çimenlerin ortasında yapay bir ağaç gövdesi duruyordu. Betondan yapılmış, ağaç kabuğuna benzesin diye kahverengiye boyanmıştı. Yapay bir budak gözü bile vardı, budanmış iki dalı ampute uzuvların şevkiyle göğe uzanıyordu. Ağacın ortasındaki asma kilitle kapatılmış boşlukta bir ızgara duruyordu.

Paul Baldino da bunun bir barbekü olduğunu söyledi, ona inandık. Ama zaman geçtikçe barbekünün hiç kullanılmadığını fark ettik. Gazetelerde çıkan haberlere göre elli bin dolara mal olmuştu ama henüz içinde tek bir köfte ya da sosis pişirilmemişti. Çok geçmeden dedikodular başladı: Ağaç gövdesi, gerçekte bir kaçış tünelinin ağzıydı ve tünel nehir kenarına, Köpekbalığı Sammy’nin sürat motorunun durduğu yere açılıyordu; işçiler brandaları bu kazı işini gizlemek için asmışlardı.

Dedikodulardan birkaç ay sonra, Paul Baldino aniden insanların bodrumlarında belirmeye başladı, sağanak kanallarını kullanıyordu bunu yapmak için. Sıcak bok kokusu yayan gri bir tozla kaplanmış halde Chase Buell'ın evinde yakalandı; elinde bir fener, bir beyzbol sopası ve içinde iki ölü sıçan olan bir çantayla Danny Zinn'in kilerinde belirdi ve son olarak Tom Faheem'in evinin kalorifer kazanının içinde bulundu, dışarı çıkabilmek için üç defa vurmuştu metal duvarlara.

Bize durumu açıklarken evlerinin altındaki sağanak kanallarına girdiğini ve keşif yaparken kaybolduğunu söylüyordu ama biz babasının kaçış tüneline dolaştığını düşünmeye başlamıştık. Lisbon kızlarını duş alırken izlemek için evlerine gireceğini söyleyip böbürlendiğinde bu iş için yine aynı yöntemi kullanacağını düşündük. Polis onu bir saatten uzun süre sorgulasa da, gerçeğin ne olduğunu öğrenemedik. Onlara da bize söylediklerinin aynısını söyledi. Evlerinin bodrumundaki kanalizasyon kanalına girdiğini, yavaş yavaş ilerlediğini ve kaybolduğunu. Dev boruları, işçilerin bıraktığı plastik kahve bardaklarını ve sigara izmaritlerini, duvarlara kömürle çizilmiş, taş devri mağarası resimlerini hatırlatan çıplak kadın figürlerini anlattı. Gideceği yönü rasgele seçiyordu, evlerin altından geçerken yukardan gelen kokulardan mutfakta ne piştiğini anlayabiliyordu. Sonunda Lisbon'ların evinin altındaki kanalizasyon ızgarasından yukarı çıkmıştı. Üstünü silkeledikten sonra birini bulmak için birinci katta dolaşmıştı ama evde kimse yoktu. Defalarca seslenip, oda oda kontrol etmişti evi. Merdivenlerden ikinci kata çıkmıştı. Koridorun sonundan gelen

su sesini duymuştu. Banyo kapısına yaklaşmıştı. İçeri girmeden önce kapıyı vurduğunu ısrarla tekrar ediyordu. Sonra Paul Baldino banyoya girmiş, bileklerinden kan sızan ıplak Cecilia'yı bulmuştu. İlk şoku atlatınca hemen aşağı koşup babasının her zaman tembih ettiği gibi polisi aramıştı.

Sağlık görevlileri tabii ki ilk olarak lamine plastik kaplı resmi buldu ve karmaşa esnasında şişman olan onu dşunmeden cebine attı. Resmi Bay ve Bayan Lisbon'a vermek aklına ancak hastanede geldi. O sırada Cecilia hayati tehlikeyi atlatmıştı ve annesiyle babası bekleme odasındaydı, bir parça rahatlamış olsalar da hâlâ şaşkındılar. Bay Lisbon, kızının hayatını kurtardıkları için sağlık görevlisine teşekkür etmişti. Sonra resmin arkasını çevirmiş ve řu yazıyı görmüştü:

Bakire Meryem darmadağın bir dünyaya barış mesajı vermek için şehrimizde dolaşıyor. Lourdes ve Fatima'da olduğu gibi, Hanımımız senin gibi sıradan insanlara varlığını belli etme yüceliğini gösterdi. Bilgi için: 555-MARY

Bay Lisbon yazıyı  defa okudu. Sonra yenilmiş gibi bir ses tonuyla, "Onu vaftiz ettirdik, doğru bir eğitim alması için elimizden geleni yaptık ama böyle hurafelelere inanıyor," dedi.

Bütün olan biten sırasında Tanrı'ya karşı ilk ve son isyanıydı bu. Bayan Lisbon tepkisini resmi avucunda buruşturarak gösterdi (neyse ki resim kurtuldu; bizde bir fotokopisi var).